

The Emotions of Atonement in Early Judaism

Dr. Malka Z. Simkovich

Torah in Motion

September 2023

1. Vayikra

16:16:

טז וְכַפֵּר עַל-הַקֹּדֶשׁ, מִטְּמֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וּמִפְשָׁעֵיהֶם, לְכָל-חַטָּאתָם; וְכֹן יַעֲשֶׂה, לְאֹהֶל מוֹעֵד, הַשֹּׁכֵן אִתְּם, בְּתוֹךְ טְמֵאתָם.

Thus [the high priest] shall make atonement for the sanctuary, because of the uncleannesses of the people of Israel, and because of their transgressions, all their sins; and so he shall do for the tent of meeting, which remains with them in the midst of their uncleannesses.

16:30:

ל כִּי-בַיּוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר עֲלֵיכֶם, לְטַהַר אֶתְכֶם: מִכָּל, חַטָּאתֵיכֶם, לִפְנֵי יְהוָה, תִּטְהָרוּ.

For on this day atonement shall be made for you, to cleanse you; from all your sins you shall be clean before the Lord.

2. 1 Melachim 8:31–40

את אֲשֶׁר יִחַטֵּא אִישׁ לְרֵעֵהוּ, וְנָשָׂא-בּוֹ אֶלֶּה לְהַאֲלֹתוֹ; וּבָא, אֶלֶּה לִפְנֵי מִזְבֵּחַ--בְּבַיִת הַזֶּה. ³¹ וְאַתָּה תִשְׁמַע הַשְּׁמַיִם, וְעֲשִׂיתָ וְשִׁפְטֵת אֶת-עַבְדֶּיךָ--לְהַרְשִׁיעַ רִשְׁעֵי, לְמַת דַּרְכּוֹ בְּרָאשׁוֹ; וְלֹהֲצִדִּיק צְדִיק, לְמַת לוֹ כְּצַדִּיקוֹ. ³² בְּהִנָּגַף עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, לִפְנֵי אוֹיֵב--אֲשֶׁר יִחַטֵּאוּ-לְךָ; וְנָשְׂבוּ אֵלֶיךָ וְהוֹדוּ אֶת-שְׁמֹךָ, וְהִתְפַּלְלוּ וְהִתְחַנְּנוּ אֵלֶיךָ בְּבַיִת הַזֶּה. לְדוֹנְאַתָּה, תִּשְׁמַע הַשְּׁמַיִם, וְסָלַחְתָּ, לְחַטָּאת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל; וְהִשְׁבַּתְתָּם, אֶל-הָאֲדָמָה, אֲשֶׁר נָתַתָּ, לְאֲבוֹתָם. } ס { לְהַבְהִיעַ צָר שְׁמַיִם וְלֹא-יִהְיֶה מָטָר, כִּי יִחַטֵּאוּ-לְךָ; וְהִתְפַּלְלוּ אֶל-הַמָּקוֹם הַזֶּה, וְהוֹדוּ אֶת-שְׁמֹךָ, וּמִחַטָּאתָם יִשׁוּבוּ, כִּי תַעֲנֶנּוּ. ³³ וְאַתָּה תִשְׁמַע הַשְּׁמַיִם, וְסָלַחְתָּ לְחַטָּאת עַבְדֶּיךָ וְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל--כִּי תוֹרַם אֶת-הַדָּרָךְ הַטּוֹבָה, אֲשֶׁר יָלְכוּ-בָהּ; וְנָתַתָּה מָטָר עַל-אֶרֶצְךָ, אֲשֶׁר-נָתַתָּה לְעַמְּךָ לְנַחֲלָה. } ס { ³⁴ רָעַב כִּי-יִהְיֶה בְּאֶרֶץ, דָּבָר כִּי-יִהְיֶה שְׁדָפוֹן יִרְקוֹן אֶרֶץ חֲסִיל כִּי יִהְיֶה, כִּי יֵצֵר-לוֹ אֹיֵבוֹ, בְּאֶרֶץ שְׁעָרָיו--כָּל-נֶגַע, כָּל-מַחֲלָה. לַח כָּל-תְּפִלָּה כָּל-תְּחִנָּה, אֲשֶׁר תִּהְיֶה לְכָל-הָאָדָם, לְכָל, עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל--אֲשֶׁר יִדְעוּ, אִישׁ נֶגַע לִבּוֹ, וּפְרִישׁ כַּפָּיו, אֶל-הַבַּיִת הַזֶּה. לֹט וְאַתָּה תִשְׁמַע הַשְּׁמַיִם מִכּוֹן שִׁבְתְּךָ, וְסָלַחְתָּ וְעֲשִׂיתָ, וְנָתַתָּ לְאִישׁ כְּכָל-דְּרָכָיו, אֲשֶׁר תִּדַע אֶת-לִבּוֹ: כִּי-אַתָּה יִדְעַתָּ לְבַדְּךָ, אֶת-לִבּב כָּל-בְּנֵי הָאָדָם. ³⁵ לְמַעַן, יִרְאוּדָּ, כָּל-הַיָּמִים, אֲשֶׁר-הֵם חַיִּים עַל-פְּנֵי הָאֲדָמָה--אֲשֶׁר נָתַתָּה, לְאֲבוֹתֵינוּ.

³¹ ‘If someone sins against a neighbour and is given an oath to swear, and comes and swears before your altar in this house, ³²then hear in heaven, and act, and judge your servants, condemning the guilty by bringing their conduct on their own head, and vindicating the righteous by rewarding them according to their righteousness. ³³‘When your people Israel, having sinned against you, are defeated before an enemy but turn again to you, confess your name, pray, and plead with you in this house, ³⁴then hear in heaven, forgive the sin of your people Israel, and bring them again to the land that you gave to their ancestors.

³⁵ ‘When heaven is shut up and there is no rain because they have sinned against you, and then they pray towards this place, confess your name, and turn from their sin, because you punish them, ³⁶ then hear in heaven, and forgive the sin of your servants, your people Israel, when you teach them the good way in which they should walk; and grant rain on your land, which you have given to your people as an inheritance. ³⁷ ‘If there is famine in the land, if there is plague, blight, mildew, locust, or caterpillar; if their enemy besieges them in any of their cities; whatever plague, whatever sickness there is; ³⁸whatever prayer, whatever plea there is from any individual or from all your people Israel, all knowing the afflictions of their own hearts so that they stretch out their hands towards this house; ³⁹then hear in heaven your dwelling-place, forgive, act, and render to all whose hearts you know—according to all their ways, for only you know what is in every human heart—⁴⁰so that they may fear you all the days that they live in the land that you gave to our ancestors.

The Emotions of Atonement in Early Judaism

Dr. Malka Z. Simkovich
Torah in Motion
September 2023

3. Yeshayahu 43:22–26

ולא-אתי קראת, יעקב: כי-נגעתי בי, ישראל. כג לא-הביאת לי שיה עלתיך, וזכתיך לא כבדתני; לא העבדתיך במנחה, ולא הוגעתיך בלבונה. כד לא-קנית לי בכסף קנה, וחלב זכתיך לא הריותני; אף, העבדתני בחטאותיך, הוגעתני, בעונותיך. כהאנכי אנכי הוא מזה פשעיך, למעני: וחטאתיך, לא אזכר. כו הזכירני, נשפטת יחד; ספר אתה, למען תצדק.

Yet you did not call upon me, O Jacob; but you have been weary of me, O Israel! You have not brought me your sheep for burnt-offerings, or honoured me with your sacrifices. I have not burdened you with offerings, or wearied you with frankincense. You have not bought me sweet cane with money, or satisfied me with the fat of your sacrifices. But you have burdened me with your sins; you have wearied me with your iniquities. I, I am He who blots out your transgressions for my own sake, and I will not remember your sins. Accuse me, let us go to trial; set forth your case, so that you may be proved right. Your first ancestor sinned, and your interpreters transgressed against me. Therefore I profaned the princes of the sanctuary, I delivered Jacob to utter destruction, and Israel to reviling.

4. Nehemiah 8:1–9:

ויאספו כלהעם פאיש אחד אל-הרחוב אשר לפני שער-המים ויאמרו לעזרא הספר להביא את-ספר תורת משה אשר-צנה יהוה את-ישראל: ויביא עזרא הפהן את-התורה לפני הקהל מאיש ועד-אשה וכל מבין לשמע ביום אחד להודיש השביעי: ויקרא-בו לפני הרחוב אשר לפני שער-המים מן-האור עד-מחצית היום נגד האנשים והנשים והמבינים ואיגני כלהעם אל-ספר התורה: ויעמד עזרא הספר על-מגדל-עץ אשר עשו לדבר ליעמד אצלו מתתיה ושמע וענה ואורגיה וחלקיה ומעשניה על-ימינו ומשמאלו פדניה ומישאל ומלפניה וחשם וחשבונה וזכריה משלם: {פ} ויפתח עזרא הספר לעיני כלהעם כיימלעל כלהעם הגיה וכפתחו עמדו כלהעם: ויברך עזרא את-יהוה האלהים הגדול ויענו כלהעם אמנו ו אמן במעל ידיהם ויקדו וישתחוו ליהוה אפנים ארצה: וישוע ובני שרביה ו ימיו עקוב שבתו ו הודיה מעשניה קליטא עזריה יוזבד חגו פלאיה והלויים מבינים את-העם לתורה והעם על-עמדם: ויקראו בספר בתורת האלהים מפגיש ושום שקל ויבינו במקרא: {פ} ויאמר נתמנה הוא התרשמתא ועזרא הפהן ו הספר והלויים המבינים את-העם לכל-העם היום קדש-הוא ליהוה אלהיכם אל-תתאבלו ואל-תבכו כי בוכים כלהעם כשמעם את-דברי התורה:

All the people gathered together into the square before the Water Gate. They told the scribe Ezra to bring the book of the law of Moses, which the Lord had given to Israel. Accordingly, the priest Ezra brought the law before the assembly, both men and women and all who could hear with understanding. This was on the first day of the seventh month. He read from it facing the square before the Water Gate from early morning until midday, in the presence of the men and the women and those who could understand; and the ears of all the people were attentive to the book of the law... So they read from the book, from the law of God, with interpretation. They gave the sense, so that the people understood the reading. And Nehemiah, who was the governor, and Ezra the priest and scribe, and the Levites who taught the people said to all the people, 'This day is holy to the Lord your God; do not mourn or weep.' For all the people wept when they heard the words of the law.

9:2-37:

ב ויבדלו זרע ישראל, מכל בני נכר; ויעמדו, ויתנדו על-הטאתיהם, ועונות, אבותיהם. ג ויקומו, על-עמדם, ויקראו בספר תורת יהוה אלהיהם, רבעית היום; ורבעית מתנודים ומשתחוים, ליהוה אלהיהם. {פ} ד ויקם על-מעלה הלויים, ישוע ובני קדמיאל שבניה בני שרביה--בני כנני; וינעמו בקול גדול, אל-יהוה אלהיהם. ה ויאמרו הלויים ישוע וקדמיאל בני שבניה שרביה הודיה, שבניה פתחיה, קומו ברכו את-יהוה אלהיכם, מן-העולם עד-העולם; ויברכו שם כבודך, ומרומם על-כל-ברכה ותהלה. ו אתה-הוא יהוה, לבדך--את אתה עשית את-

The Emotions of Atonement in Early Judaism

Dr. Malka Z. Simkovich

Torah in Motion

September 2023

הַשְּׂמִים שְׂמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל-צְבָאָם הָאָרֶץ וְכָל-אֲשֶׁר עָלֶיהָ הַיָּמִים וְכָל-אֲשֶׁר בָּהֶם, וְאֵתָהּ מִחַיָּה אֶת-כָּלָם; וְצָבָא הַשְּׂמִים, לָךְ מִשְׁתַּחֲוִים. ז. אֵתָהּ-הוּא, יְהוָה הָאֱלֹהִים, אֲשֶׁר בְּחַרְתָּ בָּאָבְרָם, וְהוֹצֵאתוּ מֵאוּר כַּשְׂדִּים; וְשָׂמְתָּ שָׁמוֹ, אֲבָרָהָם. ח.וּמְצֵאתָ אֶת-לִבּוֹ, נִאֲמָן לְפָנָיִךְ, וְכָרוֹת עִמּוֹ הַבְּרִית לְמַת אֶת-אָרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחִתִּי הָאֲמֹרִי וְהַכְּנַעֲנִי וְהַיְבוּסִי וְהַגְּרִגִּשִׁי, לְמַת לְזָרְעוֹ; וְנָתַתָּם, אֶת-דְּבָרֶיךָ, כִּי צִדִּיק, אָתָּה. ט.וַתִּרְאֵה אֶת-עֲנִי אַבְתִּינּוּ, בְּמִצְרַיִם; וְאֵת-יַעֲקֹב שְׂמֵעֲתָ, עַל-יָם-סוּף. י. וַתִּתֵּן אֶתְּךָ וּמִפְתִּיחַי בְּפָרְעָה וּבְכָל-עַבְדָּיו, וּבְכָל-עַם אֲרָצוֹ--כִּי יַדְעֲתָ, כִּי הִזִּידוּ עָלֶיךָ; וַתַּעַשׂ-לָךְ שָׂם, כִּהְיוֹם הַזֶּה. יא. וְהָיָה בְּקִיעֶתָ לְפָנָיִךְ, וַיַּעֲבְרוּ בְּחוּף-הַיָּם בַּיָּבֵשׁ; וְאֵת-רַדְפֵיהֶם הִשְׁלַכְתָּ בַּמַּצּוֹלֹת, כְּמוֹ-אָבֹן--בְּיָמַי עַד הַיּוֹם. יב. וּבְעַמּוּד עֲנָן, הִנְחִיתָם יוֹמָם; וּבְעַמּוּד אֵשׁ, לַיְלָה, לְהַאֲרִיר לָהֶם, אֶת-הַדֶּגֶר אֲשֶׁר יִלְכוּ-בָהּ. יג. וְעַל-הַר-סִינַי יַרְדְּתָהּ, וַתְּבַר עִמָּהֶם מִשְׁמַיִם; וַתִּתֵּן לָהֶם מִשְׁפָּטִים וְיִשְׂרָיִם, וְתוֹרוֹת אֲמֻת--חֻקִּים וּמִצְוֹת, טוֹבִים. יד.וְאֵת-שִׁבְתֵּךְ קִדְשְׁךָ, הוֹדַעְתָּ לָהֶם; וּמִצְוֹת וְחֻקִּים, וְתוֹרָה, צִוִּיתָ לָהֶם, בְּיַד מֹשֶׁה עַבְדְּךָ. טו. וְלָהֶם מִשְׁמַיִם נִתְּתָה לָהֶם, לְרַעְבָם, וּלְרַעְבָם, וּמִים מִסְּלַע הוֹצֵאתָ לָהֶם, לְצִמְאָם; וַתֹּאמֶר לָהֶם, לְבוֹא לְרִשְׁתָּ אֶת-הָאָרֶץ, אֲשֶׁר-נִשְׂאתָ אֶת-יָדְךָ, לְמַת לָהֶם. טז. וְהֵם וְאַבְתִּינּוּ, הִזִּידוּ; וַיִּקְשׁוּ, אֶת-עַרְפָם, וְלֹא שָׁמְעוּ, אֶל-מִצְוֹתֶיךָ. יז. וַיִּמְאַנּוּ לְשֹׁמֵעַ, וְלֹא-זָכְרוּ וּנְפִלְאוֹתֶיךָ אֲשֶׁר עָשִׂיתָ עִמָּהֶם, וַיִּקְשׁוּ אֶת-עַרְפָם, וַיִּתְּנוּ-רָאשׁ לְשׁוֹב לְעַבְדְּתָם בְּמִצְרַיִם; וְאֵתָהּ אֱלֹהֵי סִלְחוֹת חַנוּן וְרַחוּם, אָרֶךְ-אֲפַיִם וְרַב-וַחֲסֵד חֶסֶד--וְלֹא עֲזַבְתָּם. יח. אַף, כִּי-עָשׂוּ לָהֶם עֲגָל מִסֹּכָה, וַיֹּאמְרוּ, זֶה אֱלֹהֵיךָ אֲשֶׁר הִעֲלֶיךָ מִמִּצְרַיִם; וַיַּעֲשׂוּ, נִאֲצוֹת גְּדוֹלוֹת. יט. וְאֵתָהּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּיבִים, לֹא עֲזַבְתָּם בְּמִדְבָּר; אֶת-עַמּוּד הָעָנָן לֹא-סָר מֵעֲלֵיהֶם בְּיוֹמָם, לְהַנְחִיחָם בְּהַדְרָךְ, וְאֵת-עַמּוּד הָאֵשׁ בְּלִילָה לְהַאֲרִיר לָהֶם, וְאֵת-הַדֶּגֶר אֲשֶׁר יִלְכוּ-בָהּ. כ. וְרוּחְךָ, הַטּוֹבָה, נִתְּתָה, לְהַשְׁכִּילָם; וּמִנֶּה לֹא-מִנְעֲתָ מִפִּיָהֶם, וּמִים נִתְּתָה לָהֶם לְצִמְאָם. כא. וְאַרְבָּעִים שָׁנָה כָּל־פְּלִתָם בְּמִדְבָּר, לֹא חָסְרוּ; שְׁלַמְתִּיהֶם לֹא בָלוּ, וְרַגְלֵיהֶם לֹא בָצְקוּ. כב. וַתִּתֵּן לָהֶם מִמְּלִכּוֹת וְעַמֻּמִּים, וַתַּחֲלֵקֵם לְפָאָה; וַיִּירָשׁוּ אֶת-אָרֶץ סִיחּוֹן, וְאֶת-אָרֶץ מֶלֶךְ חִשְׁבוֹן, וְאֶת-אָרֶץ, עׂוג מֶלֶךְ-הַבָּשָׁן. כג. וּבְנֵיהֶם הַרְבִּיבִים, כָּל־כְּבִי הַשְּׂמַיִם; וַתְּבִיאֵם, אֶל-הָאָרֶץ, אֲשֶׁר-אָמַרְתָּ לְאַבְתִּיחָם, לְבוֹא לְרִשְׁתָּ. כד. וַיָּבֹאוּ הַבְּנִימִים, וַיִּירָשׁוּ אֶת-הָאָרֶץ, וַתַּכְנַע לְפָנֵיהֶם אֶת-יִשְׂרָאֵל הָאָרֶץ הַכְּנַעֲנִימִים, וַתִּתְּנֵם בְּיָדָם; וְאֶת-מִלְכֵיהֶם וְאֵת-עַמֻּמֵי הָאָרֶץ, לַעֲשׂוֹת בָּהֶם כְּרָצוֹנָם. כה. וַיִּלְכְּדוּ עָרִים בְּצוּרֹת, וְאַדְמָה שְׂמֹנָה, וַיִּירָשׁוּ בְּתֵימִים מְלֹאִים-כֶּלֶם טוֹב בְּרוֹת חֲצוּבִים כְּרָמִים וְזֵיתִים וְעֵץ מֶאֶכֶל, לְרַב; וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׂבְּעוּ וַיִּשְׂמְנוּ, וַיִּתְעַדְּנוּ בְּטוֹבָה הַגְּדוֹל. כו. וַיִּמְרְדוּ וַיִּמְרְדוּ בָּךְ, וַיִּשְׁלַכוּ אֶת-תוֹרְתְךָ אַחֲרֵי גֹן, וְאֵת-נְבִיאֶיךָ הַרְגוּ, אֲשֶׁר-הִעִידוּ בָם לְהַשִּׁיבָם אֵלֶיךָ; וַיַּעֲשׂוּ, נִאֲצוֹת גְּדוֹלוֹת. כז. וַתִּתְּנֵם בְּיַד צָרִיחָם, וַיִּצְרוּ לָהֶם; וּבָעַת צָרְתָם, יִצְעֲקוּ אֵלֶיךָ, וְאֵתָהּ מִשְׁמַיִם תִּשְׁמַע, וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּיבִים תִּתֵּן לָהֶם מוֹשִׁיעִים וַיּוֹשִׁיעוּם מִיַּד צָרֵיהֶם. כח. וְכִנּוּחַ לָהֶם--יָשׁוּבוּ, לַעֲשׂוֹת רַע לְפָנֶיךָ; וַתַּעֲזֹבם בְּיַד אִיבֵיהֶם, וַיִּרְדּוּ בָהֶם, וַיָּשׁוּבוּ וַיִּנְעֲקוּדָה, וְאֵתָהּ מִשְׁמַיִם תִּשְׁמַע וּתְצַלֵּם כְּרַחֲמֶיךָ רַבּוֹת עִתִּים. כט. וַתַּעֲד בָּהֶם לְהַשִּׁיבָם אֶל-תוֹרְתְךָ, וְהִמָּה הִזִּידוּ וְלֹא-שָׁמְעוּ לְמִצְוֹתֶיךָ וּבְמִשְׁפָּטֶיךָ חֲטָאוּ-בָם, אֲשֶׁר-יַעֲשֶׂה אָדָם, וְחַיָּה בָהֶם; וַיִּתְּנוּ כַתֵּף סוּרְרָתָהּ, וְעַרְפָם הִקְשׁוּ וְלֹא שָׁמְעוּ. ל. וַתִּמְשַׁף עָלֵיהֶם שָׁנִים רַבּוֹת, וַתַּעַד בָּם בְּרוּחְךָ בְּיַד-נְבִיאֶיךָ וְלֹא הִאֲזִינוּ; וַתִּתְּנֵם, בְּיַד עַמֵי הָאָרֶץ. לא. וּבְרַחֲמֶיךָ הַרְבִּיבִים לֹא-עָשִׂיתָם כְּלָה, וְלֹא עֲזַבְתָּם: כִּי אֶל-חַנוּן וְרַחוּם, אָתָּה. לב. וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ הָאֵל הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא, שׁוֹמֵר הַבְּרִית וְהַחֶסֶד--אֶל-יָמְעֵט לְפָנֶיךָ אֶת כָּל-הַתְּלָאָה אֲשֶׁר-מִצְאָתָנוּ לְמַלְכֵינוּ לְשָׁרֵינוּ וּלְכַהֲנֵינוּ וּלְנְבִיאֵינוּ וּלְאַבְתִּינּוּ, וּלְכָל-עַמָּה: מִיָּמֵי מֶלְכֵי אֲשׁוּר, עַד הַיּוֹם הַזֶּה. לג. וְאֵתָהּ צִדִּיק, עַל כָּל-הַבָּא עָלֵינוּ: כִּי-אֲמַת עֲשִׂיתָ, וְאַנְחֵנוּ הִרְשָׁעָנוּ. לד. וְאֶת-מַלְכֵינוּ שָׁרֵינוּ וְהַגְּבִינּוּ וְאַבְתִּינּוּ, לֹא עָשׂוּ תוֹרְתְךָ; וְלֹא הִקְשִׁיבוּ, אֶל-מִצְוֹתֶיךָ, וְלַעֲדוֹתֶיךָ, אֲשֶׁר הִעִידְתָּ בָהֶם. לה. וְהֵם בְּמַלְכוּתָם וּבְטוֹבָה הַרְבַּ אֲשֶׁר-נִתְּתָה לָהֶם, וּבְאָרֶץ הַרְחֵקָה וְהַשְּׂמֵנָה אֲשֶׁר-נִתְּתָה לְפָנֵיהֶם--לֹא עָבְדוּךָ; וְלֹא-שָׁבוּ, מִמַּעַלְלֵיהֶם הַרְעִים. לו. הִנֵּה אֲנַחְנוּ הַיּוֹם, עֲבָדִים; וְהָאָרֶץ אֲשֶׁר-נִתְּתָה לְאַבְתִּינּוּ, לְאָכֵל אֶת-פְּרִיָהּ וְאֵת-טוֹבָהּ--הִנֵּה אֲנַחְנוּ עֲבָדִים, עָלֶיךָ. לז. וּתְבוֹאֲתָה מֶרְבָּה, לְמַלְכִים אֲשֶׁר-נִתְּתָה עָלֵינוּ--בְּחַטָּאוֹתֵינוּ; וְעַל גְּוִיָּתָנוּ מִשְׁלִים וּבְבִקְמָתָנוּ, כְּרָצוֹנָם, וּבְצָרָה גְּדוֹלָה, אֲנַחְנוּ.

Then those of Israelite descent separated themselves from all foreigners, and stood and confessed their sins and the iniquities of their ancestors. They stood up in their place and read from the book of the law of the Lord their God for a fourth part of the day, and for another fourth they made confession and worshipped the Lord their God... And Ezra said: 'You are the Lord, you alone; you have made heaven, the heaven of heavens, with all their host, the earth and all that is on it, the seas and all that is in them. To all of them you give life, and the host of heaven worships you. ⁷You are the Lord, the God who chose Abram and brought him out of Ur of the Chaldeans and gave him the name Abraham; ⁸and you found his heart faithful before you, and made with him a covenant to give to his descendants the land of the Canaanite, the Hittite, the Amorite, the Perizzite, the Jebusite, and the Girgashite; and you have fulfilled your promise, for you are righteous. 'And you saw the distress of our ancestors in Egypt and heard their cry at the Red Sea... 'But they and our ancestors acted presumptuously and stiffened their necks and did

The Emotions of Atonement in Early Judaism

Dr. Malka Z. Simkovich

Torah in Motion

September 2023

not obey your commandments; ¹⁷they refused to obey, and were not mindful of the wonders that you performed among them; but they stiffened their necks and determined to return to their slavery in Egypt. But you are a God ready to forgive, gracious and merciful, slow to anger and abounding in steadfast love, and you did not forsake them. ¹⁸Even when they had cast an image of a calf for themselves and said, “This is your God who brought you up out of Egypt”, and had committed great blasphemies, ¹⁹you in your great mercies did not forsake them in the wilderness; the pillar of cloud that led them in the way did not leave them by day, nor the pillar of fire by night that gave them light on the way by which they should go.... ²³You multiplied their descendants like the stars of heaven, and brought them into the land that you had told their ancestors to enter and possess. ²⁴So the descendants went in and possessed the land, and you subdued before them the inhabitants of the land, the Canaanites, and gave them into their hands, with their kings and the peoples of the land, to do with them as they pleased. ²⁵And they captured fortress cities and a rich land, and took possession of houses filled with all sorts of goods, hewn cisterns, vineyards, olive orchards, and fruit trees in abundance; so they ate, and were filled and became fat, and delighted in your great goodness.... ²⁶ ‘Nevertheless they were disobedient and rebelled against you and cast your law behind their backs and killed your prophets, who had warned them in order to turn them back to you, and they committed great blasphemies. ²⁷Therefore you gave them into the hands of their enemies, who made them suffer. Then in the time of their suffering they cried out to you and you heard them from heaven, and according to your great mercies you gave them saviours who saved them from the hands of their enemies. ²⁸But after they had rest, they again did evil before you, and you abandoned them to the hands of their enemies, so that they had dominion over them; yet when they turned and cried to you, you heard from heaven, and many times you rescued them according to your mercies....

³² ‘Now therefore, our God—the great and mighty and awesome God, keeping covenant and steadfast love—do not treat lightly all the hardship that has come upon us, upon our kings, our officials, our priests, our prophets, our ancestors, and all your people, since the time of the kings of Assyria until today. ³³You have been just in all that has come upon us, for you have dealt faithfully and we have acted wickedly... ³⁶Here we are, slaves to this day—slaves in the land that you gave to our ancestors to enjoy its fruit and its good gifts. ³⁷Its rich yield goes to the kings whom you have set over us because of our sins; they have power also over our bodies and over our livestock at their pleasure, and we are in great distress.’

5. Daniel 9:1–10:

א בשנת אחת, לדרגונש בן-אחשוורוש--מזרע מדי: אשר המלך, על מלכות כשדים. ב בשנת אחת, למלכו, אני דניאל, בינתי בספרים: מספר השנים, אשר היה דבר-יהנה אל-ירמיה הנביא, למלאות לחרבות ירושלם, שבעים שנה. ג נאמנה את-פני, אל-אדני האלהים, לבקש תפלה, ותחנונים--בצום, ושק נאפר. ד נאפתלה ליהנה אלהי, נאמנה; נאמרה, אנא אדני האל הגדול והנורא, שמר הברית והחסד, לאהביו ולשמרי מצותיו. ה חטאנו ועוינו, והרשענו הרשענו ומרדנו; וסור ממצותך, וממשפטיך. ו ולא שמענו, אל-עבדיך הנביאים, אשר דברו בשמך, אל-מלכינו שרינו נאבתינו--נאל, כל-עם הארץ. ז לך אדני הצדקה, ולנו בשנת הפנים כיום הזה; לאיש יהודה, ולישבי ירושלם, ולכל-ישראל הקרבים והרחקים בכל-הארצות אשר הדחתם שם, במעלם אשר מעלו-בך. ח יהנה, לנו בשנת הפנים, למלכינו לשרינו, ולאבתינו: אשר חטאנו, לך. ט לאדני אלהינו, הרחמים והסלחות: פי מרדנו, בו. י ולא שמענו, בקול יהנה אלהינו--ללכת בתורתיו אשר נתן לפנינו, ביד עבדיו הנביאים.

In the first year of Darius son of Ahasuerus, by birth a Mede, who became king over the realm of the Chaldeans— ²in the first year of his reign, I, Daniel, perceived in the books the number of years that, according to the word of the Lord to the prophet Jeremiah, must be fulfilled for the devastation of Jerusalem, namely, seventy years. ³ Then I turned to the Lord God, to seek an answer by prayer and supplication with fasting and sackcloth and ashes. ⁴I prayed to the Lord my God and made confession,

The Emotions of Atonement in Early Judaism

Dr. Malka Z. Simkovich
Torah in Motion
September 2023

saying, ‘Ah, Lord, great and awesome God, keeping covenant and steadfast love with those who love you and keep your commandments, ⁵we have sinned and done wrong, acted wickedly and rebelled, turning aside from your commandments and ordinances. ⁶We have not listened to your servants the prophets, who spoke in your name to our kings, our princes, and our ancestors, and to all the people of the land.

‘Righteousness is on your side, O Lord, but open shame, as at this day, falls on us, the people of Judah, the inhabitants of Jerusalem, and all Israel, those who are near and those who are far away, in all the lands to which you have driven them, because of the treachery that they have committed against you. ⁸Open shame, O Lord, falls on us, our kings, our officials, and our ancestors, because we have sinned against you. ⁹To the Lord our God belong mercy and forgiveness, for we have rebelled against him, ¹⁰and have not obeyed the voice of the Lord our God by following his laws, which he set before us by his servants the prophets.

6. Baruch 1:15–2:18

The Lord our God is in the right, but there is open shame on us today, on the people of Judah, on the inhabitants of Jerusalem, ¹⁶and on our kings, our rulers, our priests, our prophets, and our ancestors, ¹⁷because we have sinned before the Lord. ¹⁸We have disobeyed him, and have not heeded the voice of the Lord our God, to walk in the statutes of the Lord that he set before us. ¹⁹From the time when the Lord brought our ancestors out of the land of Egypt until today, we have been disobedient to the Lord our God, and we have been negligent, in not heeding his voice. ..._The Lord our God is in the right, but there is open shame on us and our ancestors this very day. ⁷All those calamities with which the Lord threatened us have come upon us.

7. B. Yoma 85b

דַּרְשׁ רַבִּי אֱלֶעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה: "מִכָּל חַטָּאתֵיכֶם לִפְנֵי ה' תִּטְהָרוּ." עֲבִירוֹת שְׂבִין אָדָם לְמָקוֹם — יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר.
עֲבִירוֹת שְׂבִין אָדָם לְחֻבֵירוֹ — אֵין יוֹם הַכַּפּוּרִים מְכַפֵּר עַד שֶׁיִּרְצֶה אֶת חֻבֵירוֹ.

Rabbi Elazar ben Azarya taught a point from the verse: “From all your sins you shall be cleansed before the Lord” (Leviticus 16:30). For transgressions between a person and God, Yom Kippur atones; however, for transgressions between a person and another, Yom Kippur does not atone until he appeases the other person.

8. B. Bava Kama 92a

מִתְנִי 'אֵף עַל פִּי שֶׁהוּא נוֹתֵן לוֹ אֵין נִמְחָל לוֹ עַד שֶׁיִּבְקֶשׁ מִמֶּנּוּ שֶׁיִּנְאַמֵּר וְעַתָּה הִשָּׁב אִשָּׁת נְגוּ' וּמִנֵּיִן שָׂאֵם לֹא מְחָל לוֹ שֶׁהוּא אֶכְזָרִי שֶׁנֶּאֱמַר וַיִּתְפַּלֵּל אַבְרָהָם אֶל הָאֱלֹהִים וַיִּרְפָּא אֱלֹהִים אֶת אַבְיִמֶלֶךְ וְנְגוּ'

Despite the fact that the assailant who caused damage gives to the victim all of the required payments for the injury, his transgression is not forgiven for him in the heavenly court until he requests forgiveness from the victim, as it is stated that God told Abimelech after he had taken Sarah from Abraham: “Now therefore restore the wife of the man; for he is a prophet, and he shall pray for you, and you shall live” (Gen 20:7)... And from where is it derived that if the victim does not forgive him that he is cruel? As it is stated: “And Abraham prayed to God; and God healed Abimelech, and his wife, and his maidservants; and they bore children” (Gen 20:17).